

บทที่ 1 คนรักในความฝัน

เสียงดนตรีบรรเลงดังก้อง พอตึงใจฟังดี ๆ ถึงรู้ว่ามันเป็นทำนอง
ของ *Here come the bride* เพลงรักอมตะอันหวานซึ่ง

ฉันรู้สึกว่ามันกำลังเดินไปตามทางที่มีพรหมลิขิตยาวไกล
ด้วยกลีบกุหลาบแดง ทุกคนหยุดดูและหันมามองที่ฉันกันหมด พวกเขา
ยิ้มและกล่าวคำอวยพร

ฉันเดินต่อไป... จนสุดปลายทาง ใครบางคนรออยู่ที่นั่น ฉันรับรู้
ได้ถึงการมีตัวตนของเขาแม้จะมองไม่เห็นใบหน้าเขาเลยก็ตาม

การรับรู้นั้นทำให้หัวใจของฉันพองโต อิมเม็บบ โยทยา จนน้ำตาไหล
เสียงบาทหลวงกล่าวสวดมนต์อวยพร มีอ่อน ๆ กุมมือฉันไว้ ก่อน
ริมฝีปากของเขาจะประกบบนริมฝีปากของฉันช้า ๆ... อ่อนโยน... นุ่มนวล

ราวกับจูบลา แล้วภาพของเขาก็เลือนหายไป ฉันยังไม่ทันรู้จักเขา
ด้วยซ้ำ

เสียงนาฬิกาปลุกดังลั่นจนห้องนอนเล็ก ๆ แทบสั่นสะเทือน เจ้าของ
ร่างบางที่นอนหลับตาปรึ้มอยู่บนเตียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนเอื้อมไป

จัดการกับตัวเจ้าปัญหาที่บังอาจรบกวนเวลาอันแสนสุข

...เฮ้อ ไม่อยากตื่นเลย...

เด็กสาวลืมนอนขี้ไม่ยินยอมพร้อมใจด้วยอารมณ์เดิมๆ ที่เป็น
ทุกครั้งยามฟ้าสาง ในดวงตาสวยซึ่งราวกับยังมีภาพ 'คนที่มองไม่เห็น'
คนนั้นประทับอยู่ มีอ้อมมาสัมผัสสกลีบปากนุ่มของตัวเองแผ่วเบา
ความอ่อนโยนอ่อนหวานยังคงล่องลอยอ้อยอิ่งอยู่ตรงนั้น

...จุมพิตที่หวานล้ำ สัมผัสชวนฝัน ความรู้สึกโหยหาที่ทำให้หัวใจถูก
บีบคั้นเหมือนจะขาด...

...คุณเป็นใครกัน เจ้าชายในฝันผู้ปรากฏตัวรอดคอยฉันในงาน
แต่งงานทุกคำคืน...

...ฉันที่เอยปากสาบานรักกับคุณต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้านับสิบนับ
ร้อยครั้ง...ได้แต่ปล่อยให้คุณจากไปโดยไม่รู้จักช้าแล้วช้าเล่า...

เสียงนาฬิกาตั้งขึ้นอีกครั้งเมื่อครบเวลา snooze นาเดียถอนหายใจ
อีกครั้งก่อนปิดสวิทช์มันถาวร

"แกก็เลยจะตามหาเจ้าชายในฝันคนนั้นนะเธอ"

ลิลลี่เพื่อนสนิทของนาเดียถามอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

"อ้อ ก็มันคาใจนี่" เด็กสาวตอบรับเสียงอ่อย รู้ว่ามันคงฟังดูบ๊อบ
พิลึกที่คิดตามหาคนที่ไม่เคยเห็นแม้กระทั่งหน้าตา

"เฮ้อ อาการหนักแล้วเพื่อนฉัน แล้วไอ้ความฝันแปลกๆ ของแกนี่
เริ่มเป็นมาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย"

นาเดียขบริมฝีปากเบาๆ ก่อนตอบ

"วันเกิดที่ผ่านมานี่เอง หลังจากนั้น...ฉันก็ฝันถึง 'เขา' ทุกคืน"

"ฝันถึงไอ้งานแต่งงานอะไรนี่ทุกครั้งเลยเธอ"

"เปล่า" ริมฝีปากบางปรากฏรอยยิ้มสวยหวาน...ราวกับกำลังคิดถึง
ความทรงจำที่มีค่าที่สุด

"บางครั้งก็เป็นในร้านอาหารที่มีแสงไฟสลัวๆ สวนดอกไม้หลากสีสัน
ห้องสีขาว บางที...เขาก็เล่นไวโอลิน เพลงที่เขาชอบคงเป็น Moonlight
Sonata ทุกครั้งที่รู้สึกถึงเขา ฉันเหมือนกับจะได้ยินเพลงนั้นดังออกมา"

"ฉันล่องแก่งจริงๆ แกมองไม่เห็นเขาแต่พูดเหมือนอยู่ด้วยกัน
เลยวะ"

"มันอธิบายยากนะ" ดวงตากลมโตที่มีรอยหวนซึ่งซ้อนขึ้นมอง
เพื่อนสาว "เหมือนกับฉันรับรู้การมีอยู่ของเขา เหมือนเห็นแต่ก็ไม่เห็น
แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่เขาอยู่ใกล้ๆ ความรู้สึกจะบอกว่ามัน 'ใช่' เขานะ"

"อ๊อ ปวดหัว" คนฟังกุมศีรษะไว้อย่าง "นี่แก ฉันเตือนด้วยความ
หวังดีนะ แกอย่าเที่ยวเอาเรื่องนี้ไปบอกใครล่ะ เขาต้องจับแกไปศรีษะ
ชำระ"

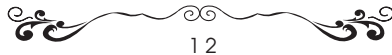
"รู้แล้วนะ" นาเดียตอบเสียงอ่อย "ถ้าเธอไม่ใช่เพื่อนสนิทฉันก็ไม่เล่า
หรอก"

"ไม่ใช่ว่าแกอ่านนิยายมากไปแล้วเก็บเอาไปเพื่อนะ"

ลิลลี่ที่ตำมอง...ก็เพื่อนสาวสุดสวยของเธอคนนี้นะขึ้นชื่อเรื่องความ
โรแมนติกอ่อนไหวจะตาย

นาเดียหรือเนย เป็นผู้หญิงที่จัดว่าสวยมาก เรียกว่าสวยอย่างเดียว
คงไม่พอ ต้องบอกว่าทั้งสวยทั้งหวานไปทั้งตัว ตั้งแต่ดวงตากลมโตที่มี
รอยหวนยิ้มกระซกหัวใจนุ่มๆ มานักต่อนักแล้วแม้เจ้าตัวจะไม่ได้
ตั้งใจเลยสักนิด จมูกโด่งพอดิบพอดีรับกับริมฝีปากอ้มแดงระเรื่อ
พวงแก้มขาวนวลเนียนอมชมพูอย่างคนสุขภาพดีโดยไม่ต้องแต่งเติม
เครื่องสำอาง เรือนร่างบอบบางยิ่งทำให้เธอดูเป็นคุณหนูผู้นำหุณหอม

แต่หากเทียบความ 'ป๊อปปูลาร์' ในคณะ นาเดียกลับไม่ติดกระทั้ง
อันดับหนึ่งในสาม ถ้าพูดกันตามรูปร่างหน้าตา เธอมั่นใจว่าไม่มีใครกิน
เพื่อนสาวคนนี่ของเธอเอง แต่ด้วยอุปนิสัยเรียบร้อยติดจะเก็บตัวมาก
เกินไป ทำให้นาเดียดูเป็น 'เจ้าหญิง' ที่ 'เข้าถึง' ได้ยาก และดูเหมือน

เจ้าตัวจะไม่เดือดร้อนอะไรกับเรื่องนี้สัก

"ไม่ใช่หรอกน่า โธ...ลี้ก็ เราว่ามันคุ้มอยู่นะ คิดดูสิ งานแต่งงานที่เรา
เห็นในความฝัน บางทีอาจจะเป็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตก็ได้ล่ะ"

ลิลลี่ชะงักไปนิดหนึ่ง

"แกหมายความว่า..."

"soul mate" นาเดียยิ้มจางๆ "เราคิดว่าผู้ชายที่เรา 'เจอ' คนนั้น
อาจจะเป็น soul mate เป็นคู่แท้ที่จะได้พบกัน...และแต่งงานกันในวัน
ข้างหน้า"

"แกกำลังจะบอกว่าแกมองเห็นอนาคตได้ตั้งนั้นหรือ"

"ก็ไม่เชิง" นาเดียยิ้มขำเพื่อนที่มองเธอเหมือนมนุषย์ต่างดาว "มัน
อาจเป็นนิมิต...ที่เกิดขึ้นเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง... หี ยัยลี้ อย่าใช้สายตา
เหมือนว่าเราเป็นผู้ป่วยระยะสุดท้ายแบบนี้ได้มัย"

"เหอๆ ฉันว่ามันเริ่มเกินความสามารถฉันแล้ววะแก ขออวยพร
ให้แกตามหาเขาจนเจอละกันเพื่อน"

บทสนทนาจบลงเมื่ออาจารย์เดินเข้ามาในห้อง แต่ในสมองของ
นาเดียยังคงมีแต่เรื่องของ 'เขา' วิ่งวนอยู่ แม้ปากจะพูดไปอย่างมั่นใจ
แต่เธอยังคงไม่เห็นทางที่จะทำได้อย่างปากว่า สิ่งที่ยังบอกถึงความ
เป็นตัว เขาก็มีเพียงความรู้สึกของเธอเท่านั้น

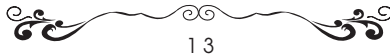
ดวงตาคู๋สวยทอดมองออกไปนอกหน้าต่างก่อนถอนหายใจเบาๆ

...นี่ เจ้าชาย ถ้าคุณเป็น soul mate ของฉันจริง ก็ช่วยหาทาง...
ให้ฉันพบคุณทีสิ...

...พรีบ!...

ลมโซยพัดมาราวกับใครสักคนตอบรับคำอธิษฐาน กระดาษนนีตะ
ของเธอปลิวว่อนไปตามสายลม

เด็กสาวผวาเอื้อมมือไปคว้ามันไว้ ...หากสิ่งที่อยู่ในมือกลับมีเพียง
อากาศธาตุ

กระดาดแผ่นนั้นถูกพัดออกไปทางหน้าต่าง นาเดียมองตามด้วยสายตาละห้อย แต่แล้วก็ต้องสะดุดใจเมื่อพบว่ามันหล่นไปแปะอยู่บนหลังคาทรงโบราณที่อยู่ไม่ไกลจากอาคารเรียน

มันเป็นเรือนห้องสมุดที่สร้างจากไม้ทั้งหลัง ภายนอกเห็นเพียงแวบหนึ่งก็รู้ว่าผ่านการออกแบบจากสถาปนิกมีอาชีพ ด้วยรูปลักษณะที่เรียบง่ายไม่โอ้อวด แต่กลับให้ความรู้สึกขลังและน่าเคารพยำเกรง ในความเรียบง่ายนั้นยังแฝงด้วยกลิ่นอายของสถาปัตยกรรมโบราณอันมีความงามลึกซึ้ง

เนื่องจากมหาวิทยาลัยของเธอเป็นมหาวิทยาลัยเก่าแก่ ห้องสมุดของที่นี้จึงขึ้นชื่อในเรื่องลิ้นลับที่ไม่ถูกอ้างอิงตามหลักวิทยาศาสตร์ หลายครั้งที่มีการชมรมที่ศึกษาเรื่องเหนือธรรมชาติมาชุมนุมกันที่นี่

เด็กสาวเอานิ้วหมุนปากกาในมือเล่นอย่างครุ่นคิด

...จริงสิ บางทีที่ห้องสมุดอาจมีข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่เธอกำลังสนใจก็ได้...

กลิ่นของลาเวนเดอร์ล่องลอยมา...เหมือนกับบยามที่อยู่เคียงข้างเขาในความฝัน เสียงของอาจารย์ผู้สอนยังคงดังเรื่อยๆ หากหัวใจของนาเดียล่องลอยไปยังห้องสมุดแห่งนั้นแล้ว

แสงแดดรำไรส่องผ่านมาเป็นลำฉายให้เห็นละอองฝุ่นที่ลอยฟุ้งในอากาศ เด็กสาวปิดจมูกจามเป็นครั้งที่สามหลังจากเหยียบย่างเข้ามาปริมาณละอองฝุ่นที่มีบ่งบอกทางอ้อมว่าที่ห้องสมุดแห่งนี้คงไม่ค่อยมีคนใช้บริการสักเท่าไร

นาเดียเดินเตร็ดเตร่ไปตามชั้นวางหนังสือ หนังสือที่วางอยู่มีหลากหลายจนละลานตาไปหมด ไม่ว่าจะเป็นหนังสือวิชาการ นวนิยาย นิตยสารเชิงวิทยาศาสตร์ หรือแม้แต่หนังสือธรรมะ เธอมั่นใจว่าความทันสมัยของที่นี่ไม่แพ้ห้องสมุดที่มีชื่อเสียงเลยทีเดียว

เด็กสาวเดินตัดผ่านมุมวารสารและนวนิยายซำๆ ก่อนเข้ามายัง
ชอกเล็กๆ ด้านในสุดโดยไม่ได้บังเอิญ

บริเวณแถบนี้มีเพียงตู้ไม้เก่าๆ หลังหนึ่งซึ่งชำรุดผุพัง บานกระจกฝ้า
มีร่องรอยของการลือคอกุญแจ รอยร้าว และแตกไปครึ่งหนึ่งเผยให้เห็น
สันหนังสือเก่าๆ ซึ่งวางอยู่อย่างโดดเดี่ยวในชั้นบนสุด บนนั้นมีตัวหนังสือ
เขียนไว้ว่า 'คนรักในความฝัน'

ความสงสัยใคร่รู้ผุดขึ้นมาอย่างระบับไม่อยู่ นาเดียขย่งเอื้อมมือไป
หยิบมัน แต่ก็แตะถึงแค่ปลายนิ้วเท่านั้น

...ปัก...โครม!...

ร่างบางที่ตัดลิ้นใจกระโดดหนีพลาดล้มกระแทกกันจำเ้า เด็กสาว
นึ่วหน้าเมื่อรู้สึกได้ถึงความระบมที่บันท้าย

...งานนี้ชั่วแน่ๆ...

"เป็นอะไรรีบเล่าครับ"

เสียงนุ่มๆ ดังขึ้นพร้อมกับมือข้างหนึ่งยื่นมาตรงหน้า นาเดียชะงัก
ก่อนช้อนตาขึ้นมอง

ใบหน้าหล่อเหลาของคนคนนั้นกำลังส่งยิ้มกระจางให้เธอ

"เรวัต...เรย์?"

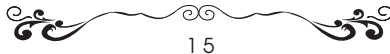
เขามีสีหน้างงวยปนคาดไม่ถึง

"อ้อ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเนยจะจำชื่อเราได้"

นาเดียหัวเราะเบาๆ เรวัตหรือเรย์เป็นนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเดียวกัน ซึ่งอยู่ตรงข้ามคณะอักษรศาสตร์ของเธอ แต่
เนื่องด้วยมหาวิทยาลัยของเธอเปิดสอนหลายคณะ แต่ละคณะก็รับนิสิต
จำนวนมาก จึงไม่แปลกที่ไม่อาจทำความรู้จักเพื่อนต่างคณะทุกคนได้

"จำได้สิ ก็เราเคยเดินพาเหรดด้วยกันครั้งหนึ่ง"

"พาเหรด?" เรย์กลอกตาอย่างครุ่นคิดแล้วก็ทำหน้าเปลี่ยน "อ้อ
ไอ้งานพรชชั้้นนั้นแหละ ออย่าพูดถึงมันเลย น่าอายจะตาย ตอนนั้นเขา

บังคับให้เราแต่งตัวเป็นพาด้าเปปปีทำหน้าที่แสบแสบ...ทำไปได้"

เด็กสาวหัวเราะท่าทางตลกๆ ของเขา รอยยิ้มหวานใสทำเอาบรรยากาศรอบตัวสดใสขึ้นมาราวกับดอกไม้ผลิบาน นาเดียยึดมือของเขา พยุงตัวลุกขึ้น ก่อนสายตาก็เลื้อยไปยังหนังสือเล่มเดิมที่หมายตาไว้ในตอนแรก

ราวกับเด็กหนุ่มช่างๆ จะรู้ทัน เขาหยิบมันลงมาให้เธออย่างไม่ยากเย็น

"ขอบคุณ" เด็กสาวกอดหนังสือไว้แนบอก แล้วโบหน้าขาวอมชมพู ก็แดงระเรื่อ

"คนรักในความฝัน" นั่นหรือ"

รอยยิ้มเอ็นดูจุดขึ้นบนมุมปากของคนร่างสูง

"เนี่ยโรแมนติกจัง"

"จริงๆ แล้วเราต้องคิดว่าเราแพ้ใจแน่เลย" เด็กสาวบ่นอุบอิบพลางวางหนังสือในมือบนโต๊ะที่ตั้งอยู่ไม่ไกลเมื่อเห็นว่าแอบซ่อนต่อไปก็คงไม่มีประโยชน์

"ไม่ใช่ที่เราอยู่เฉยๆ แล้วมาอ่านหรือหน้า"

"อืม พูดอย่างนี้ชวนให้คิดนะเนี่ย...หรือว่าไปเจอกับคนรักในความฝันเข้าจริงๆ"

ท้ายเสียงชะงักไปเมื่อรอยอ่อนโยนจางๆ ฉายขึ้นในแววตาคู่ที่งดงามกว่าดวงดาว แม้จะไม่มีคำตอบรับหรือปฏิเสธ หากความรู้สึกที่สื่อออกมาทางหน้าตาของดวงใจบ่งบอกว่าคำแซวเล่นๆ ของเขาคงไม่ผิดจากความจริงนัก

ความประหลาดใจที่แสดงออกมาทางสีหน้าของเธอก็ทำให้นาเดียขบริมฝีปากเบาๆ

"เธอยังหาว่าเราบ้ามั๊ยเนี่ย"

"ไม่หรอก ไม่" เขาริบปฏิเสธ คนบ้าที่ไหนสวยหยาดฟ้ามาดินได้"

ขนาดนี้ล่ะ

"แค่ฟังดูเหลือเชื่อนะ...อ่า จะเป็นการเสียมารยาทมั๊ยเนี่ยถ้าเรา
อยากรู้เรื่องของเนย"

นาเดียแหม่มริมฝีปากมองเขาอย่างขังใจ

เธอกับเขารู้จักกันเพียงผิวเผิน ความทรงจำของเธอต่อเขามี
เพียงการพบกันในฤดูร้อนปีที่แล้ว เห็นหน้า รู้จักชื่อ แต่ไม่เคยทักทาย
คุยกันจริงจัง จำได้ว่าสิ่งที่เธอสะดุดตาเขามากที่สุดไม่ใช่หน้าตาหล่อเหลา
สะอาดสะอ้านนั้นหรอก แต่เป็นผ้าสีเทาที่พันอยู่รอบข้อมือเขาต่างหาก
บนข้อมือเรียวยาวได้รูปราวกับสตรีมีเศษผ้าเก่าๆ บางๆ พันอยู่ตลอดเวลา
แม้มายมอยู่ในชุดแฟนซี

...มันเป็นสิ่งที่ดูขัดตาที่สุดในทุกส่วนที่ประกอบกันเป็นเขา...

"อยากฟังจริงหรือ"

"อ้อ"

"ฟังแล้วจะเชื่อหรือ"

"เล่าให้จบก่อนสิ แล้วจะบอกว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ"

น้ำเสียงเป็นมิตรจริงใจของเขาทรงอำนาจหนัก นาเดียก็ไม่เข้าใจ
ตัวเองที่ในที่สุดก็เปิดปากเล่าความฝันลึกลับให้เขาฟัง

ที่แรกก็คิดจะเล่าเพียงฉาบฉวย แต่ทำไปทำมา ยิ่งพูดก็ยิ่งเหมือน
เชื่อน้ำขนาดใหญ่ที่เปิดประตูระบาย เรื่องราวของ 'เขา' ถูกถ่ายทอด
ออกมาราวกับไม่มีวันจบสิ้น

แม้จะไม่เข้าใจตัวเองนัก แต่เด็กสาวรู้สึกมีความสุขที่ได้พูดถึง 'เขา'
...บางที...มันอาจทำให้รู้สึกคล้ายมีเขาอยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา

เธอก็เฝ้าจ้องมองสาวสวยตรงหน้าที่พูดถึง 'ชายในฝัน' ฉอดๆ
ด้วยแววตาเปี่ยมสุขและเปิดเผย เธอดูราวกับเด็กสาวตัวน้อยที่รอคอย
เจ้าชายขี่ม้าขาวในนิทาน ดวงหน้าอ่อนใสเจือรอยหวานนั้นยิ่งทำให้เธอดู
น่าทะนุถนอม

"เนยก็เลยมาที่นี่ เพื่อค้นคว้าเรื่องของ soul mate?"

"ใช่แล้วล่ะ มันอาจจะฟังดูไร้สาระ แต่เราก็เชื่อของเราแบบนี้แหละ"

"soul mate...คือคนที่มีจิตวิญญาณผูกพันกันจนถูกลิขิตให้มาพบเจอ...ไม่ว่าจะอยู่ใกล้สักแค่ไหนใช่ไหม"

"ใช่ และเราก็คิดว่า 'เขา' คงเป็น soul mate ของเรา ไม่งั้นเราคงไม่ฝันถึงเขาบ่อยๆ แบบนี้"

นาเดียตอบอย่างมั่นใจพลางเปิดหนังสือตรงหน้า บนกระดาษที่เก่าจนเหลืองกรอบมีตัวอักษรตัวเล็กยึกยือเต็มไปหมด

หลายชั่วโมงผ่านไป หนังสือเล่มนั้นก็ถูกปิดอย่างสิ้นหวัง เรื่องราวที่เขียนด้านในเป็นเพียงการบอกเล่าถึงตัวอย่างคู่รักที่ได้พบกันโดยพรหมลิขิตอย่างเหลือเชื่อหลายคู่ และพวกเขาต่างมั่นใจว่าตัวเองเป็น soul mate หรือคู่แท้ของกันและกัน

เด็กสาวถอนหายใจแล้วทอดสายตามองต้นทางนกยูงนอกหน้าต่างเงาเลื่อนรางของ 'เขา' คล้ายสถิตอยู่ตรงนั้นด้วย ใต้กليبสีแดงสดที่คล้ายว่าเคยนั่งเล่นด้วยกันในความฝัน

...เมื่อไหร่...จะถึงวันนั้นกันนะ อีกรี่เดือน ก็ปีกัน วันที่ฉันจะได้พบ...และใช้ชีวิตร่วมกับคุณ...

...ขณะที่ฉัน...กำลังคิดถึงคุณจนจะขาดใจอย่างนี้ คุณเอง...จะเป็นเหมือนกันบ้างมั๊ย...

...ในความฝันที่เราสองคนได้จุ่มพิตกัน ยามจากกัน ยามเมื่อลิ้มตาตื่น...ยังจำความหวานซึ่งนั้นได้รีบล่า...

"อย่าเพิ่งท้อแท้เลย"

คำปลอบโยนนุ่มๆ ของคนที่นั่งตรงข้ามจุดนาเดียออกจากภวังค์เด็กสาวยิ้มแหยๆ รู้สึกผิดอยู่เหมือนกันที่ลืมนไปเลยว่าเธอยังนั่งอยู่ด้วย

"เอ่อ โทษที เราไม่เป็นไรหรอก ขอคุณนะที่นั่งเป็นเพื่อน"

ดวงตาเรียวยาวสีนิลสวยของเธอสบตาไปกับเด็กสาวครู่หนึ่งก่อนเขา

จะเล่นอ

"ให้เราช่วยมั๊ย"

"หืม?"

"ตามหา 'คนรักในความฝัน' นะ ให้เราช่วยได้รีเปล่า"

ดวงหน้าอ่อนใสแดงระเรื่อขึ้นมา ก่อนเจ้าตัวจะรีบปฏิเสธอย่างเกรงใจ

"อย่าเลย ระบายรอยเปลาๆ เราก็พูดไปได้อย่างกับตัวเองมีญาณพิเศษจะไปตามหาเขาจากไหนยังไม่รู้เลย"

"แล้วถ้าเราบอกว่าเรามีล่ะ"

คำถามเรียบๆ ของเขาทำเอาหน้าเตี้ยอ้าปากค้าง คำพูดที่คิดจะกล่าวในตอนแรกกลืนหายไปในลำคอ

"ว่าไงนะ"

เธอก็กล่าวต่ออย่างจริงจัง ไม่มีวีแววของการล้อเล่นเลยสักนิด

"ไม่ใช่ญาณโดยตรงหรอก แต่เป็นพลังจิต มันไม่ใช่เรื่องน่าภูมิใจอะไร เราเลยไม่คิดจะบอกใครตั้งแต่แรก"

เด็กสาวเบิกตามองผู้ชายตรงหน้า บอกไม่ถูกที่กำลังรู้สึกยังไง

เธอก็เป็นคนที่พูดอะไรก็ดูน่าเชื่อถือไปหมด แต่เรื่องนี้...มันซัดไปกันใหญ่แล้ว

"เรารู้ว่ามันเป็นอะไรที่เชื่อได้ยาก แต่การที่เนยเจอ 'คนรักในความฝัน' มันก็เหลือเชื่อเหมือนกันไม่ใช่เหรอ"

"เฮลละ" นาเตี้ยเอ่ยออกมาหลังจากสงบจิตสงบใจพักหนึ่ง "ถ้าเป็นอย่างที่เรย์พูดจริง พลังจิตที่ว่านั้น...หมายถึงอะไรเหรอ"

"ก็..." เขายกไหล่ก่อนจะกล่าวต่อสบายๆ เหมือนพูดเรื่องดินฟ้าอากาศ "อะไรก็ตามที่เกี่ยวกับจิตวิญญาณ อย่างอ่านใจคนรอบข้าง สื่อกะแสความคิด ...หรือถ้าใช้พลังมากหน่อยก็ถึงขั้นหยุดเวลาหรือย้อนเวลาได้"

...บ้าไปแล้ว...